

i saa væsentlig Grad ligner den, er affattet paa den ønskeligste Maade, da der jo i dette Dørlift ikke er Spørgsmaal om ikke at stemme for § 100. Det, hvørom der er Spørgsmaal, er om endelig at tage § 61, naar man derved paa en heldig Maade kunde komme til at samstemme med Regjeringen, ved at den, idetmindste i alt Væsentligt, gif ind paa de Forandringer, som Thinget ved sine Afstemninger hidtil har foretaget i det af Regjeringen forelagte Udcast. Jeg holder mig overbevist om, at de af Forsamlingens Medlemmer, som ønske at bringe Sagen tilende med den nærværende Regjering, maae være enige i, at, naar der kunslaa dette Punkt imellem, vilde man med største Fornøielse gaae ind derpaa og vel finde Midler til at overvinde Vanskelighederne, hvorimod de, som ønske ikke at komme til Enighed med den nærværende Regjering, absolut maae gaae den modsatte Vej.

Monrad: Jeg veed ikke, hvad der berettiger den ærede Taler til at yttre, at der er Noget her i Forsamlingen, der ønsker ikke at komme til Enighed med Regjeringen. (Taleren: Det har jeg ikke sagt). Det ærede Medlem sagde, at de, som ønske ikke at komme til Enighed med Regjeringen, maatte gaae den modsatte Vej af den, han betegnede som den rigtige. Vi ønske vist alle at blive enige med Regjeringen, dersom Regjeringen vil blive enig med os. Hvis det ærede Medlem derimod vil sige, at der er Noget i Forsamlingen, som ikke ønsker paa enhver Betingelse at opnaae Enighed med Regjeringen, og som navnlig ikke ønsker at opnaae den ved Opoffrelse af det tidligere Standpunkt, hvorpaa jeg mener, at den ærede Ordfører selv har sat os, saa troer jeg, at man deri maa give ham Ret. Efter den høitærede Premierministers Ytringer er der aldeles ingen Anledning til at antage, at § 61 skulde være det Hovedpunkt, hvørom det alene gjaldt at blive enig, og at det vilde være tilstrækkeligt til at tilvejebringe Enighed i det Hele, naar man blot gif ind derpaa. Ja! hvis dette var Tilfældet, saa vilde jeg selv føle mig overordentlig fristet til at følge den ærede Rigsdagsmand; men dette er aldeles ikke Tilfældet; tværtimod har den ærede Premierminister sagt, at der allerede ved de tidligere stedfundne

Afstemninger er bleven en temmelig stor Kløft — saa omtrent var det, Ministeren yttrede sig — mellem Rigsdagen og Ministeriet. Det er altsaa Noget, den ærede Taler selv opstiller, naar han antager, at vi, ved at vedtage denne Paragraph, paa eengang skulde blive fuldkomment enige med Regjeringen. Skulde det imidlertid vise sig, at virkelig dette Punkt alene stod tilbage mellem os, saa tilstaaer jeg, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde sætte en saadan Priis paa Grundlovens § 100, at jeg derfor skulde afholde mig fra at stemme for § 61.

Ordføveren: Ja, efter de sidste Udtalelser af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) er der aldeles ingen Forskiel paa hans Betragtninger og mine. (Flere Stemmer: Jo! Jo!). Nei, ikke den mindste Forskiel. Jeg har aldeles ikke sagt Andet, end at, dersom vi paa et senere Stadium skulde komme til Enighed med Ministeriet ved at antage § 61, saa troer jeg ganske sikkert, at vi ville bringe det Offer, at antage denne Paragraph istedetfor Grundlovens § 100. Jeg har endogfaa tilføiet, at jeg paa den anden Side troede, at, dersom vi fulgte den Vej, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Rosenørn) havde betegnet, saa vilde Regjeringen fra sin Side med Fornøielse opgive § 61 og blive staaende ved § 100; thi saa havde vi opnaaet et Resultat, som var meget ønskeligt for den hele Udvikling. Altsaa er der i saa Henseende ikke den allermindste Forskiel mellem det ærede Medlems Ansuelser og mine. (Efterat vi have hørt den ærede Minister sige, at der var en Kløft imellem os, mener jeg, at vi paa en forstandig Maade bør søge at udfylde den, og jeg er overbevist om, at samtlige Medlemmer her i Salen med Fornøielse ville stræbe efter det Samme. Dersom der derimod er Noget — og Andet har jeg ikke sagt —, som ønsker, at Kløften skal vedblive at være aaben, saa maae de være fattede paa ikke at concedere det stive Princip.

Premierministeren: Jeg antager det virkelig for beklageligt, og jeg troer, at det i Tidens Løb fra mange Sider vil blive fundet beklageligt, at man har sat sig saa fast, som det synes, at idetmindste en stor Deel af For-